

ТОЗ
БУРЕН
КРАЙ

КЛОУИ ГОНГ

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Our Violent Ends*

Copyright © 2021 by Chloe Gong

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Павлина Върбанова

Предпечат Ваня Димитровска

Използваният превод на „Ромео и Жулиета“ е от изданието на „Народна култура“ от 1973 г., *Уилям Шекспир, Събрани съчинение, т.1, Трагедии*, в превод на Валери Петров

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2749-1

ПОСВЕЩАВА СЕ НА РОДИТЕЛИТЕ МИ –
ТЕ МИ РАЗКАЗАХА ИСТОРИИТЕ,
ОТ КОИТО СЕ НУЖДАЕХ,
ЗА ДА НАПИША ТАЗИ КНИГА

*Очи, за сетен път я погледнете!
Ръце, за сетен път я прегърнете!
Вий, двери на дъха, във нежност свята
скрепете на целувката с печата
безсрочната спогодба между мене
и вечно алчната за плячка смърт!*

Е Д Н О

ЯНУАРИ 1927 г.

Тържествата по посрещането на новата година в Шанхай протекоха така пищно, че празничното настроение продължаваше да витае над града цяла седмица по-късно. Личеше си по начина, по който хората се движеха – по малко по-оживените им от обикновено стъпки и по искриците в очите им, когато се наведяха през седалките в кино „Гранд“, за да прошепнат нещо на компанията си. Усещаше се в оглушителната джазова музика, която се носеше откъм кабарето от отсрещната страна на улицата, в аромата на пържено лакомство, внесено тайно в някоя от залите въпреки строгите разпоредби в първа зала. Празнуването на първия ден от григорианския календар беше западна традиция, но Западът отдавна беше пуснал корени в този град.

Лудостта, обхванала Шанхай, беше изчезнала. Улиците бяха потънали отново в привичния си шумен упадък и нощите продължаваха сякаш вечно – например тази вечер, когато посетителите на киното можеха да се насладят на филма, а после да се разхождат лениво по брега на река Хуанпу до изгрев-слънце. Нали чудовището, което се спотайваше във водата, вече го нямаше. Бяха изминали четири месеца, откакто беше умряло – застреляно и оставено да изгние на един от кейовете в Уайтан*. Сега единственото, за което гражданите трябваше да се тревожат, бяха гангс-

* Уайтан, наричан също Крайбрежието, е район с особено историческо значение за Шанхай, с дълга пешеходна улица, която минава по крайбрежието на Източнокитайско море. Граничи и със западния бряг на река Хуанпу. – Бел. прев.

терите... и нарастващият брой трупове, осеяни с дупки от куршуми, които се появяваха по улиците.

Жулиет Кай надникна над парапета и присви очи към приземния етаж на първа зала. От тази точка можеше да види почти всичко долу – да различи всеки дребен детайл от хаоса, който кипеше под златистите полилеи. За съжаление, щеше да ѝ бъде по-полезно, ако и самата тя беше долу и говореше с търговеца, заради когото я бяха изпратили тук, вместо само да го гледа. Но не беше успяла да намери по-добри места; бяха ѝ възложили тази задача в последната минута и не бе имала възможността да си запази някое в центъра, където се водеха най-оживените разговори.

– Цяла вечер ли ще се цупиш така?

Жулиет се завъртя и погледна братовчедка си през рамо, присвила очи. Катлийн Лан я следваше плътно, а на лицето ѝ се беше изписала гримаса. Хората около тях продължаваха да си търсят местата, преди филмът да започне.

– Да – измърмори недоволно Жулиет. – Има толкова по-полезни неща, които бих могла да върша в момента.

Катлийн подбели очи и посочи напред, без да продума – беше забелязала номерата на седалките, посочени на билетите им. Горните части на парченцата хартия бяха грубо откъснати, защото множеството зрители се блъскаха така ожесточено около униформеното момче на вратата, че бяха успели да бутнат шапката му пред очите. Едва беше успяло да се окопити, преди да започнат да тикат още билети пред физиономията му – чужденци и богати китайци сумтяха с негодувание, заедно нещата вървяха така бавно. В места като това се очакваше по-добро обслужване. Цените на билетите бяха астрономически, защото посещенията в кино „Гранд“ трябваше да бъдат истинско *преживяване* – високи куполообразни тавани и перила от ковано желязо, италиански мрамор и изящни букви над вратата. Само на английски – от китайски йероглифи нямаше и следа.

– И какво точно би могло да бъде по-важно от това? – попита Катлийн, докато двете се настаняваха на местата си: на най-предния ред зад парапета на втория етаж, от който се разкриваше иде-

ална гледка както към екрана, така и към всички хора долу. – Да се взираш ядосано в стените на спалнята си, както ти стана навик през последните няколко месеца?

Жулиет се намръщи.

– Не само това правя.

– О, моите извинения. Как можах да забравя и крещенето по политики?

Жулиет изсумтя и се отпусна пак на облегалката. Скръсти ръце платно пред гърдите си, а мънистата по ръкавите ѝ изтракаха шумно в онези, с които беше обсипана предната част на роклята ѝ. Звукът беше дразнещ, но почти не се чу на фона на всеобщата врява, изпълнила залата.

– Татко и без това не спира да ме критикува, задето ядосах онзи националист – промърмори Жулиет. После започна да оглежда тълпата долу, да свързва лицата с имена и да си отбелязва кой може да забележи присъствието ѝ. – Не започвай и ти.

Катлийн цъкна с език и опря лакът на облегалката между двете им.

– Просто се тревожа, *biāmèi*.

– За какво се тревожиш? Аз крещя по кого ли не.

– Лорд Кай не ти прави забележка често. Мисля, че това може да е знак, че...

Жулиет се наведе напред. В гърлото ѝ се надигна възклициание по чист инстинкт, но тя отказа да му позволи да излезе и звукът сякаш заседна на място – леденостудена буца, притисната зад езика ѝ. Катлийн забеляза и мигновено потърси с поглед онова, което беше накарало лицето на Жулиет да пребледнее като платно.

– Какво? – попита тя настоятелно. – Какво има? Да повикам ли подкрепления?

– Не – прошепна Жулиет, след като преглътна тежко. – Дребна засечка.

Веждите на братовчедка ѝ се смръщиха, докато продължаваше да се оглежда.

– Какво има? – повтори тя.

Жулиет само посочи. Видя как Катлийн проследи посоката на

пръста ѝ и прочете по лицето ѝ, че си е дала сметка чия е фигурата, която си проправяше път през тълпата.

– Явно не сме единствените, изпратени тук с такава задача.

Защото човекът, който се усмихна с такова ведро изражение, сякаш нямаше и едничка грижа на света, и се приближи да се ръкува с търговеца, с когото двете искаха да разговарят, беше Рома Монтагов.

Жулиет стисна здраво юмруци в скута си.

Не беше виждала Рома от октомври – откакто първите протести в Нанши бяха разбунтували града и бяха отворили пътя пред по-нататъшните протести, разразили се след настъпването на зимата в Шанхай. Не го беше виждала на живо, но усещаше присъствието му навсякъде: в труповете, осеяли града, стиснали снежнобели цветя в скованите си ръце; в начина, по който бизнес партньорите им изчезваха като дим, без да дадат никакво обяснение; в следите, които оставяше след себе си кръвната им вражда. Откакто из града се беше разпространила новината за сблъсъка между Рома Монтагов и Тайлър Кай, тази вражда се беше изострила отново до най-страшната си крайност. И на двете страни вече не им се налагаше да се тревожат за лудостта, взела в жертва толкова много от съмишлениците им. Вместо това се бяха съсредоточили изцяло върху мисълта за отмъщение и чест и след като най-различни разкази за случилото се между вътрешните кръгове на Аления клан и Белите цветя плъзнаха надлъж и нашир от уста на уста, се избистри само една неоспорима истина: че в една мъничка болница в покрайнините на Шанхай Рома Монтагов се беше опитал да застреля Тайлър Кай и за да защити братовчед си, Жулиет Кай не се беше поколебала да убие Маршал Сео.

Сега и двете страни жадуваха за мъст. Белите цветя бяха подгонили Аления клан с подновено настървение, а Алените им отвръщаха със същото ожесточение. Нямаха друг избор. Независимо колко внимателно подхождаха към сътрудничеството си с националистите, всички обитатели на града до последния усещаша, че нещо се променя – виждаха как всеки път, когато комунистите се опитаха да организират стачка, се събираха все повече и

повече хора. Политическият пейзаж съвсем скоро щеше да стане напълно различен и да остави зад гърба си досегашното беззаконие и двете престъпни групировки, които господстваха в момента, трябваше да избират между незабавното насилие, с което да затвърдят позициите си, и горчивото съжаление, което щеше да им остане, ако по-голяма сила завоюваше териториите им безвъзвратно.

– Жулиет – прошепна Катлийн тихо. Очите на братовчедка ѝ се стрелкаха ту към нея, ту към Рома. – Какво се случи между вас двамата?

Жулиет не можеше да ѝ отговори – също както не беше могла и предишните пъти, когато ѝ беше задава този въпрос. Катлийн заслужаваше по-добро обяснение, заслужаваше да знае защо целият град твърдеше, че Жулиет е застреляла Маршал Сео без капка колебание, въпреки че преди се беше държала така приятелски с него; защо Рома Монтагов оставяше цветя навсякъде след себе си, сякаш се подиграваше с жертвите на враждата им, въпреки че преди се беше държал така внимателно с Жулиет. Но да разкрие тайната пред още един човек означаваше да забърка още един невинен в тази каша. Да насочи изостреното внимание на Тайлър към още една потенциална мишена пред пистолета му.

По-добре беше да не казва нищо. Да се преструва и да се преструва, докато може би – само може би – не получише някакъв шанс да спаси разединения си град.

– Филмът започва – каза Жулиет, вместо да отговори.

– *Жулиет!* – настоя Катлийн.

Жулиет силно стисна зъби. Питаше се дали тонът ѝ все още заблуждаваше когото и да било. Беше се научила да лъже така умело, докато живееше в Ню Йорк – да се преструва и да играе ролята на съвсем различен човек. Последните няколко месеца обаче я бяха изтощили до такава степен, че не ѝ беше останало нищо освен... самата нея.

– Той не прави нищо. Виж, сяда на мястото си.

И действително Рома се беше отдалечил от търговеца, след като си бяха разменили не повече от обикновен поздрав, и вече се

настаняваше на едно от крайните места два реда зад него. Нямаше нужда да правят кой знае какъв проблем от това. Нямаше защо да се стига до сблъсък. Жулиет можеше просто да го държи под око от мястото си и да побърза да отиде първа при търговеца по време на антракта. Изненадала се беше, че изобщо я бяха изпратили да говори с него. Аленият клан рядко преследваше нови клиенти; обикновено чакаха клиентите да отидат при тях. Но този търговец не се занимаваше с пласиране на наркотици като останалите. Беше пристигнал в Шанхай миналата седмица и бе донесъл със себе си някаква нова английска технология – бог знае каква точно; родителите ѝ не бяха уточнили, докато ѝ разясняваха задачата. Споменаха само, че става въпрос за някакво оръжие и че Аленият клан иска да закупи стоката.

Ако и Белите цветя се стремяха към същото, очевидно ставаше дума за нещо значително. Жулиет си отбеляза да разпита за подробности веднага щом се прибере у дома.

Светлините притъмняха. Катлийн хвърли поглед през рамо, стиснала ръкавите на палтото си с пръсти.

– Успокой се – прошепна Жулиет. – Ще гледаме филм, пристигнал веднага след премиерата си в Манхатън. Висококачествено развлечение.

Започнаха първите кадри. Залата беше най-голямата в цялото кино „Гранд“ и оркестровата музика гърмеше от всички страни. Всяка седалка беше оборудвана със собствена система за превод – глас четеше преведения текст, който се появяваше на екрана по време на немия филм. Двойката зрители отляво на Жулиет вече бяха сложили слушалките си и си шепнеха нещо въодушевено, заслушани в репликите на китайски. Жулиет нямаше нужда от слушалки – не само защото можеше да чете на английски, но и защото всъщност не следеше филма. Колкото и да се опитваше, погледът ѝ непрекъснато се насочваше надолу.

„Не ставай глупава“, скастри се тя сама. Доброволно се беше поставила в тази ситуация. Нямаше да съжалява за това. Не ѝ беше останал друг избор.

Но въпреки всичко не можеше да спре да гледа.

Бяха изминали само три месеца, но Рома се беше променил. Тя вече знаеше това, разбира се – благодарение на всички доклади за мъртви гангстери, открити с корейски букви, изписани с кръв до тях. Благодарение на телата, които се появяваха все по-навътре и по-навътре към сърцето на територията на Алениите, сякаш Белите цветя искаха да проверят докъде могат да си позволят да стигнат. Не беше вероятно Рома да търси Алени специално за да ги убие и да си отмъсти – не беше способен да стигне чак *дотоам*, – но всеки път, когато избухнеше някаква схватка, посланието беше ясно: „Всичко това се случва заради теб, Жулиет“.

Именно тя задълбочи така кръвната им вражда, когато натисна спусъка срещу Маршал Сео и каза на Рома в очите, че всичко, случило се помежду им, е било просто лъжа. Така че кървавите следи, които той оставяше след себе си, бяха неговото отмъщение.

Външният му вид също пасваше на тази роля. В някакъв момент беше решил да замени тъмните си костюми с такива в по-светли цветове: кремаво сако и златиста вратовръзка, копчета за ръкавели, които улавяха светлината на екрана всеки път, когато присветнеше в бяло. Беше застанал нащрек – прегърбената поза, с която се преструваше на небрежен, беше изчезнала. Изчезнал беше и навикът му да протяга крака толкова напред пред себе си, че да се свлече по-надолу на стола, за да не се набива на очи, ако някой хвърли небрежен поглед наоколо.

Рома Монтагов вече не беше наследникът на престъпна империя, отдаден на потайни планове сред сенките. Явно му беше омръзнало да гледат на него като на онзи, който реже гърла в тъмното – човекът със сърце от въглен и дрехи, подбрани в тон с него.

Сега изглеждаше като Бяло цвете. Като баща си.

Бързо движение в периферното зрение на Жулиет привлече вниманието ѝ. Тя примигна, откъсна очи от Рома и огледа седалките от другата страна на пътеката. За секунда ѝ се стори, че просто ѝ се е привидяло – може би някое кичурче коса се беше освободило от къдрицата пред ухото ѝ и беше паднало напред. Но после екранът отново проблесна в бяло, когато някакъв влак в Дивия Запад излезе от релсите с пронизително скърцане, и Жулиет ви-

дя как фигурата сред зрителите се изправя на крака.

Лицето на мъжа беше скрито в сянка, но пистолетът в ръката му блестеше съвсем, съвсем открито.

И беше насочен право към търговеца пред него – търговеца, с когото Жулиет тепърва предстоеше да говори.

– В никакъв случай – промърмори тя ядосано и посегна към пистолета, прикрепен към бедрото ѝ.

Екранът помръкна, но Жулиет се прицели въпреки това. В секундата преди мъжът да успее да реагира, дръпна първа спусъка. Отекна шумен изстрел.

Пистолетът подскочи в ръката ѝ заради отката. Жулиет притисна гръб към облегалката си, стиснала зъби решително. Мъжът, ранен в рамото, пусна оръжието. Изстрелът почти не беше привлякъл внимание – във филма също се случваше престрелка, която заглуши крясъка от устата на мъжа и прикри струйката дим, проточила се от дулото на пистолета ѝ. Макар да нямаше озвучен диалог, музиката включваше оглушителни удари на чинели и всички зрители взеха шума за част от филма.

Всички освен Рома, който моментално се обърна назад и погледна нагоре в търсене на източника.

И го откри.

Погледите им се срещнаха и се познаха взаимно толкова осезаемо, че Жулиет усети как нещо в стойката ѝ се промени физически – сякаш тялото ѝ най-после беше застанало правилно след месеци, прекарани в неестествено положение. Беше замръзнала на място, затаила дъх, разширила очи.

Докато Рома не се пресегна в джоба на палтото си и не извади пистолет и на Жулиет не ѝ остана друг избор, освен да се отърси от трансa. Вместо да се заеме с убиеца, изпратен заради търговеца, Рома беше решил да стреля по нея.

Три куршума изсвистяха покрай ухото ѝ. Жулиет се просна на пода задъхана, а килимът ожули коленете ѝ, когато се стовариха тежко върху него. Двойката, седнала отляво, се разпищя.

Зрителите най-после бяха забелязали, че изстрелите не са част от филма.

– Добре – прошепна Жулиет тихо. – Значи още ми се сърди.

– Какво беше това? – попита Катлийн настоятелно. Беше побързала да клекне до нея и да се скрие зад парапета на втория етаж. – По някого долу ли стреля? И онзи, който отвърна на стрелбата, Рома Монтагов ли беше?

Жулиет направи гримаса.

– Да.

Ако се съдеше по звуците, тълпата на долния етаж се беше впуснала да бяга. Хората горе също започваха да се паникьосват – наскачаха от седалките и забързаха към изхода, но двете врати от противоположните страни на залата, над които бяха закачени надписи „Четни числа“ и „Нечетни числа“, за да упътват зрителите към местата, бяха прекалено тесни. Накрая се получи задръстване.

Катлийн издаде неразбираем звук.

– „Но той не прави нищо... Виж, сяда на мястото си!“

– О, не ми се подигравай! – изсъска Жулиет.

Положението никак не беше розово. Но тя щеше да оправи нещата.

Изправи се светкавично на крака.

– Един мъж се опита да застреля търговеца – обясни тя, като хвърли бърз поглед през парапета.

Вече не виждаше Рома, но пък видя как търговецът загръща плътно палтото около себе си, нахлупва по-плътно шапката си и тръгва след тълпата, която се изсипваше от залата.

– По-добре иди да видиш кой е бил – изсумтя Катлийн. – Баща ти ще те обезглави, ако убият търговеца.

– Знам, че се шегуваш – промърмори Жулиет, – но може и да се окажеш права.

После бутна пистолета в ръката на братовчедка си и хукна, като подвижна бързо през рамо:

– Говори с търговеца вместо мен! Мерси!

Струпването пред вратата вече се беше поразредило достатъчно, че да успее да се провре навън и да се смеси с тълпата във фойето на втория етаж на първа зала. Дами, пременени в копри-

нени китайски ципао, ридаета неутешимо, а групичка английски чиновници се бяха струпали в единия ъгъл и си съскаха истерични предположения какво ли се беше случило. Жулиет не им обръщаше внимание, докато си проправяше път към стълбището до приземния етаж, където щеше да излезе търговецът.

Но после се закова на място. Главното стълбище беше прекалено претъпкано. Погледът ѝ се стрелна настрани, към стълбите за прислугата, и тя дръпна вратата без миг колебание. Разположението на киното ѝ беше познато; беше построено на територията на Алените и когато беше дете, от време на време бродеше из сградата и надничаше из различните кинозали, когато дойката ѝ я изпуснеше от поглед. Главното стълбище беше разкошно и широко, с полирани стъпала и извит дървен парапет, но стълбите за прислугата бяха циментови и без преки източници на дневна светлина, така че ги осветяваше само една малка крушка, която висеше над средната площадка.

Токчетата ѝ потракваха шумно, докато завиваше на ъгъла на площадката. Но внезапно се заковаха на място.

До вратата, която водеше към главното лоби, я чакаше Рома, вдигнал пистолет към нея.

Май беше станала прекалено предсказуема.

– Беше на три крачки от търговеца – каза тя.

Изненада се, че гласът ѝ прозвуча равно и спокойно. Tā mā de*. Имаше един нож, прикрепен към бедрото ѝ, но ако посегнеше да го извади, щеше да даде на Рома достатъчно време да стреля.

– Изоставил си го, само и само да дойдеш да ме потърсиш? Поласкана съм...

Изведнъж се изви рязко настрани и изсъска. Бузата ѝ пламна, сякаш започна да се подува – куршумите, изсвистели покрай главата ѝ, се бяха разминали ужасяващо близо с целта. Преди Рома да успее да се прицели отново, Жулиет прецени светкавично възможностите си и се хвърли през вратата зад гърба ѝ, която водеше към склада.

Не се опитваше да избяга. Нямахше накъде – стаята беше тяс-

* „По дяволите“, „проклятие“ (кит.). – Бел. прев.

на, пълна с паяжини и купчини столове. Трябваше ѝ само...

Още един куршум изфуча покрай ръката ѝ.

– Ще взривиш сградата – озъби се Жулиет и се завъртя на пета. Беше стигнала до дъното на склада и гърбът ѝ вече се притискахе към дебелия тръби, които минаваха покрай стената. – В някой от тръбите има газ – ако ги пробиеш, цялото кино ще пламне.

Рома не обърна внимание на заплахата. Сякаш не можеше да я чуе. Очите му се бяха присвили, цялото му лице беше разкривено. Изглеждаше ѝ като непознат – истински непознат, като момче, което беше облякло нечий костюм, без да очаква колко добре ще му прилегне. Дори на такава сумрачна светлина златните украшения на дрехите му блещукаха ярко, като неоновите табели пред киното.

Когато видя в какво се беше превърнал, на Жулиет ѝ се прииска да изкрещи. Едва успяваше да си поеме дъх и щеше да излъже, ако кажеше, че това се дължи само на физическото усилие.

– Чу ли какво казах? – попита тя. Измери с поглед разстоянието, което ги делеше. – Прибери оръжието...

– Ти чуваш ли се въобще? – прекъсна я Рома. Три крачки бяха достатъчни да се приближи така, че да натика пистолета право в лицето ѝ. Тя усети горещината, която се излъчваше от дулото – нажежена стомана на сантиметри от кожата ѝ. – Ти уби Маршал. Уби го и оттогава изминаха месеци, без да ми кажеш нито дума, никакво обяснение...

– Няма обяснение.

Той я смяташе за чудовище. Смяташе, че го е мразила през цялото време – с такава злоба, че беше пожелала да унищожи всичко, което той обичаше. И трябваше да продължи да смята така, ако искаше да оцелее. Жулиет отказваше да го изложи на опасност само защото нейната воля беше толкова слаба.

– Убих го, защото той трябваше да умре – каза тя. Ръката ѝ се стрелна нагоре, изби пистолета на Рома от хватката му и го остави да падне с шумно изтракване в краката им. – Също както ще убия и теб. Също както и ти няма да спреш, докато не убиеш мен...

Той я блъсна в тръбите.

Ударът беше толкова мощен, че Жулиет усети вкуса на кръв в устата си – беше прехапала устните си. Потисна възклицанието на болка, както и следващото, когато Рома стегна ръка около гърлото ѝ, впила в нея убийствен поглед.

Не се страхуваше. Ако изпитваше нещо въобще, то това беше ненавист – не спрямо Рома, а спрямо самата себе си. Задето ѝ се искаше да се наведе напред към него дори когато той се опитваше да я убие. Задето беше оставила такава пропаст помежду им умишлено – защото бяха родени в две воюващи семейства, а тя предпочиташе да умре от неговата ръка, вместо да стане причина за смъртта му.

„Никой друг не би умрял, за да ме защити.“ Рома беше взривил цяла къща, пълна с хора, за да я опази жива. Тайлър и съдружниците му от Алените щяха да поемат на кървав поход под предлог, че искат да я защитят, макар че и те желяеха смъртта ѝ. Всичко беше едно и също. Този град беше разделен на цветове и територии, но пак продължаваше да кърви от едно и също насилие.

– Давай – произнесе тя с мъка.

Не говореше искрено. Познаваше Рома Монтагов. Той мислеше, че иска да я убие, но истината беше, че никога не пропускате целта – а ето че все пак го беше направил. Толкова много куршуми, забити в стените вместо в главата ѝ. Беше впила ръце в гърлото ѝ, но тя продължаваше да диша, продължаваше да всмуква въздух въпреки омразата, която пръстите му се опитваха да влеят в кожата ѝ.

В крайна сметка тя посегна към ножа. Тъкмо в мига, в който Рома се наведе напред, може би решен да довърши започнатото, пръстите ѝ се обвиха около дръжката на камата под роклята ѝ и тя я освободи от ножницата, замахвайки да пронизе каквото ѝ попаднеше първо. Рома изсъска и отпусна хватката си. Раната беше повърхностна, но той притисна ръка към гърдите си и Жулиет побърза да вдигне острието към гърлото му.

– Това е територия на Алените – каза тя. Гласът ѝ беше равен, но ѝ костваше нечовешки усилия да го поддържа такъв. – Позво-

ляваш си твърде много.

Рома застина неподвижно. Впери в нея поглед – съвършено непроницаем, докато секундите се проточваха все по-дълго. Толкова дълго, че Жулиет едва не си помисли, че той ще се предаде.

Чак тогава Рома се наведе към острието, вместо да отстъпи – докато металът не се притисна към кожата му, на косъм от това да я среже и да пусне кръв.

– Направй го, тогава – изсъска той. Беше ядосан... Сякаш го болеше. – Убий ме.

Жулиет не помръдна. Явно се беше поколебала за частица от секундата, защото изражението на Рома се разкриви в горчива усмивка.

– Защо спря? – попита той предизвикателно.

Наситеният вкус на кръв продължаваше да изпълва устата ѝ. Тя обърна светкавично камата с тъпия край напред и я стовари в слепоочието на Рома. Той примигна и едва не се строполи на земята, но Жулиет захвърли оръжието и скочи напред, за да го хване, преди да е паднал. Когато обви ръце около него, си отдъхна тихичко – беше го спряла точно преди главата му да се стовари на пода.

Жулиет въздъхна. Докато го прегръщаше, той ѝ се струваше така пътен, по-истински от всякога. Безопасността му беше абстрактно понятие, когато беше далеч – далеч от заплахата, която представляваха за него Алените. Но тук и сега, докато ударите на сърцето му биеха ритмично срещу нейното, той беше просто момче – просто едно живо сърце, пълно с кръв, което можеше да бъде изтръгнато във всеки момент от достатъчно остър нож.

– „Защо спря?“ – изимитира го Жулиет горчиво. После го остави внимателно на пода и отметна разрошените кичури назад от лицето му. – Защото дори ти да ме мразиш, Рома Монтагов, аз още те обичам.